

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ένατον κι' είκοσόν μετρούντες χρόνον
 εδρεύομεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Μηνός Γενάρης δεκαοκτώ,
 κάζο μεγάλο και τραντακτό.

Χίλια κι' ένακόσια τέσσερα και δέκα,
 τούς έχθρους, Πατριδα, λιτύπα και πελέκα.

Χίλια και διακόσια κι' ύγδοιγταξή,
 με τὰ ταξειδάκια κἀτι θά μας φέξη.

Τὸ ζεύγος τῶν ὁμιλητῶν
 λαλεῖ περὶ Τραπεζιτῶν.

Α΄.

Φ.— Ἐμπρός σ' αὐτό τὸ τμήμα
 σταμάτησε τὸ βήμα.
 Π.— Τί τάχατε συμβαίνει;
 Φ.— Δὲν ξέρεις πῶς ἔκει
 τρεῖς Τραπεζιτικοὶ
 εὑρίσκονται κλεισμένοι;

Μεγάλα γεγονότα,
 κι' ὁ νόμος σὰν και πρῶτα
 δὲν εἶναι μία χλεύη.

Ἐπὴν νέα Ρωμηροσύνη
 ἄκρα δικαιοσύνη
 λένε πῶς βασιλεύει.

Π.— Βρὲ τί μου λές;
 Φ.— Ἀλήθεια,
 δὲν εἶναι κολοκύθια,
 δὲν εἶναι παῖξε γέλα
 σὰν πρῶτα, παπαρδέλα.

Π.— Ἄλλαξε πιά κι' ἡ θέμις,
 ποῦ τὴν κυττῆς και τρέμεις.
 Φ.— Βρὲ τί μου λές, μαγκούφη;
 Δὲν εἶναι κλωτσοσκοῦφι
 τοῦ κάθε δυνατοῦ,
 τοῦ κάθε φιφτυτοῦ.

Ἵραία βασιλεύει,
 κυρίους δὲν δουλεύει
 καμμιάς πολιτικῆς.

Κι' ὅποταν ἀδικῆς,
 σὲ στέλλει παραχρῆμα
 μέσα σὲ κάποιο τμήμα.

Π.— Μὲ τοῦτο τὸ μαντάτο
 και μ' ὅσα τώρα λές
 μου φέρνεις ἄνω κάτω
 και πάλι τῆς χολαῖς.

Φ.— Καί σήμερον, καλέ μου,
κατόπιν τοῦ πολέμου
κάνεις δὲν τῆς γλυτόναι

Τὸν στέλλει μὲς ὅτῳ τμήμα
κι ἂν ἔχη τίτλους, χρῆμα,
καὶ μπάριμπα ἴσῃν Κορώνῃ.

Κι ἂν εἶσαι Τραπεζίτης,
κι ἂν εἶσαι Φωμοζήτης
μὲς ὅτῳδς παρόντας σάλους.

Τὸ χέρι της βαρὸ
ἔξισου τιμωρεῖ
μικροῦς τε καὶ μεγάλους.

Κότταξε, κακομοίρη,
τὸν Μάτα τὸν Ζαφεῖρη,
κῦττα τὸν Ἡλιόπουλο, κῦττα τὸν Ἐμπεῖρικο,
καὶ τὰ τοῦ κόσμου κλάψε τα πικρά, μασκαρατζίκο.

Κι ἂν ἀληθῶς ἡμάρτησαν ἐν γνώσει κι ἂν ἀγνοία,
ἐν τούτοις ἐπὶ πινάκος γυραὸ ἢ κοινωμία
τὰς κεφαλὰς των, Περικλῆ, καθὼς τὴν τοῦ Προδρόμου,
κι ἄμειλικτος ὁ πέλεκυς ὑφένεται τοῦ νόμου.

Λυποῦμαι, Περικλέτο μου, νὰ κλαίουν
ἔσοι ὁτὰς κοινωμίας ἐπιπλέουν,
λυποῦμαι νὰ συμβαίνουν τέτοια πράγματα,
ν' ἀκούω καὶ νὰ βλέπω τέτοια δράματα.

Λυποῦμαι νὰ κυττάζω τοὺς ἐγκρίτους
μὲ τοὺς ὑπερηφάνους των τοὺς μύτους
σὲ τμήμ' Ἀστυνομίας οἱ καίμενοι
νυχθήμερὸν νὰ κάθωνται κλεισμένοι.

Δὲν μ' ἀρέσουν, Περικλέτο, τὰ τοιαῦτα γεγονότα,
μῆτε κορδομένον ὕψος,
μῆτε κόμπος, μῆτε τύφος,
καὶ πρὸ πάντων σὰν φουσκῶνῃ μὲ τῶν ἄλλων τὸν ἰδρωτά.

Τὴν σιχαίνωμαι τὴν μῦτη
σὰν σηκώνεται ψηλά,
τὴν λυποῦμαι, συμπόλιτη,
σὰν κυλιέται χαμηλά.

Οἱ τῶν μεγαλόχων λόγοι, φιλιτάτῃ μου Περικλῆ,
φέρουν ἄθετον μέγαν καὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆ.

Π.— Καὶ γιατί τὰ λὲς αὐτά;

Φ.— Σοῦ τὰ λέω, φαφατῆ,

γιὰ νὰ ξέρης πῶς δὲν πρέπει διόλου νὰ μεγαλωχῆς
ἔταν φαίνεσ' εὐτυχῆς.

Τὸν λυποῦμαι τὸν Ζαφεῖρη, ποῦχε λένε παγκονότες
κι ἔπεν ἔκατ' ἑκατὰ χιλιάδες,
κι ἔμπροστὰ τοῦ κεχηνότες
ἔστεκαν οἱ φουκαράδες.

Τοὺς λυποῦμαι καὶ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἐν γνώσει κι ἂν
πλημμελήσαντας ἐν γένει, [ἀγνοία]
κι ὕπερ τούτων, τραχογένῃ,
ὀμιλῶ ὅτῳ καφενεῖα.

Παραβλέπω τὰς τυχὸν ἀπιστίας καὶ τοὺς δόλους,
συγκινωῖμαι κατὰ βάθος
γιὰ τοῦ καθενὸς τὸ λάθος,
κι ἄφεσιν ἀμαρτιῶν ἤθελα νὰ δώσω σ' ἔλους.

Καὶ ὅτῳ τμήματα νὰ τρέξω,
καὶ νὰ κράξω σὲ φρουροὺς
κι ἴ' Ἀστυνομίους ἀστυροῦς:
βγάλτε τοὺς ἀμέσους ἔξω.

Πλὴν ὁ Νόμος ἄλλως κρίνει,
κι ἴ' Θεὰ Δικαιοσύνη
ἄλλα βούλεται καὶ θέλει.

Καὶ τὸ πόδι της πατεῖ
καὶ τὸ δίκιο της ζήτει
καὶ χραπνέει τοὺς ἐν τέλει.

Μέσα γρήγορα καὶ τοῦτοι,
μέσα γρήγορα κι ἔκεινοι,
κάνεις ἔξω νὰ μὴ μείνῃ,
ὅπου κάνει μπαλαμοῦτι.

Γιὰ τοὺς πάσχοντας στενάζω,
μὴ κῆνεις, πι κι διὰ, φωνάζω,
τοὺς τρανοὺς παραγωνοῦζῃ.

Πλὴν ἡ Θέμις ἀπηνῶς
κάστανα τοῦ καθενὸς
τώρα πιά δὲν τοῦ χαρῆσει.

Περικλῆ τ' ἐμπελχανῶ,
ποῦ στὸν ἤλιο τραχανῶ
ἔφέρει πάντοτε ν' ἀπλώνης.

Μὴ καὶ σὺ κατηγορήεις,
μὴ κανένα λοιδορήεις,
καὶ τὰ μάτια μὴ γουρλώνεις.

B'.

Π.—Τὴν τύχην τῶν πασχόντων πικρὰ θρηνηλογῶ,
μήτε δρυὸς πεσοῦσης ξυλεύουμαι κι' ἐγώ.

Πάντοτ' ἐπιεικῆ
μ' εὐρίσκ' ἢ κοινωνία
δπόταν ἀδικῆ
ἐν γνώσει κι' ἐν ἀγνοίᾳ.

Καιρῶς ἢ ψυχῆ μου και σήμερον ἐπλήγη,
ἐν τούτοις ὅμως κρινε
πῶς δίκαιον δὲν εἶναι
πολλοὶ νὰ πικροκλαίει και νὰ γελοῦνε ἄλγοι.

Βρὲ παιδιά, κι' ἐγὼ φωνάζω, και τὸ πῶς γερὸ κεφάλι
εἶναι δυνατόν νὰ σφάλῃ.

Πλὴν ὁ κόσμος ξεφωνίζει: δὲν τάκοῦμ' ἔμεις αὐτά,
τὰ λεφτά μας, τὰ λεφτά.

Βρὲ παιδιά, κι' ἐγὼ φωνάζω,
ἔρχοντ' εὐτυχεῖς καιροί,
κι' ἄς μὴ σὰς στενωχωρῆ
τῶν Τραπεζίτων τὸ κάζο.

Σοῦτ κι' ὁ κόσμος δὲν ἐχάθη,
ἀμαρτίματα και λάθη
τάχ' ἢ μοῖρα μας γραφτά.

Μὴ θυμὸς σὰς κοκκινίτζη,
πλὴν ὁ κόσμος ξεφωνίζει:
τὰ λεφτά μας, τὰ λεφτά.

Σοῦτ κι' ἔκαινοι, σοῦτ και τούτοι,
τέτοιαιε γκάφαιε πῶς πολλαῖε
γίνονται και σ' ἄλλουε τόπουε.

Μὴ θαρρῆτε και τὰ πλοῦτη
πῶε μὲ πίκραιε και χολαῖε
δὲν ποτίζουε τοῦε ἀνθρώπουε.

Μὴ θαρρῆτε μακριαροῦε
τῶν χρημάτων τοῦε κυρίουε,
και δὲν ζοῦν ἐν ἡσυχία.

Και κανένας φουκαρὰε
μὴ νομίζῃ κι' ὁ παρὰε
πῶε δὲν εἶναι δυστυχία.

Μὴ ζηλεύετε τὰμάξια,
τὰ βελούδα, τὰ μετάξια,
κι' ὅσα λέτε ζηλευτά.

Τέτοια λέω, Φασουλῆ,
ὅμως σκοῦζουε πῶε πολὺ:
τὰ λεφτά μας, τὰ λεφτά.

Ὁ κοσμάκης δυσφορεῖ,
και ὅτῃν τῶση συμφορὰ του
εὐκολα δὲν συγχωρεῖ
ὅσουε χάνουε τὸν παρὰ του.

Τοῦ' μιλεῖε ἐν παρομιαῖε, τοῦ τὰ λὲε ὀρθὰ κοφτά,
πλὴν τὰ λόγια πᾶν χαμένα
και φωνάζουε ὀλοένα:
τὰ λεφτά μας, τὰ λεφτά.

Κι' ἐγὼ θλιβομαι σὰν βλέπω τέτοια θλιβερὰ συμβάντα,
πλὴν ὁ κόσμος, βρὲ τεμπέλη,
ποῦ τοῦ βγαίν' ἢ πίστιε πάντα
γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ καρτέλι,
δυσφορεῖ γιὰ τὰ λεφτά του
και τὰ κομποδέματά του.

Κι' ὅσοι' στῆ' δικιῆ του ράχη
κάνουε πλοῦτη, κάνουν πάχη,
και πολὺχρυσα καλάτια,
τοῦ κτυποῦν κακὰ στὰ μάτια
και τοῦε ἔχειε στὸ στομάχι.

Γ'.

Φ.—Τί καλά μου, ποῦ παρὰδεε πουθενὰ δὲν καταθέτω,
κι' εἴμ' ἐλευθεροε πολίτης...
τί καλά, βρὲ Περικλέτο,
ποῦ δὲν εἶμαι Τραπεζίτης.

Τί καλά, ποῦ γιὰ χασούραιε δὲν πικραῖνομαι, δὲν σκάνω,
τί καλά μου, βρὲ κουτέ,
ποῦ δὲν ὀκέφθηκα ποτὲ
Τράπεζα κι' ἐγὼ νὰ κάνω.

Βάσανα κι' ὁ πλοῦτοε ποῦχει,
και προκρίνω, Περικλέτο,
τρίποε νὰ φορὲ τσαρούχι
παρὰ πρώτης στιβαλέτο.

Και γιὰ λάθη και γιὰ γκάφαιε,
ποῦ γεννᾶ καθένασ χρόνοε,
μὴν παραληρῆε ἀφρόνοε.

Και χωρὶε κουθένταιε ἀφεε
μόνον ἢ Δικαιοσύνη
ἀδικίαστωε νὰ τὰ κρίνη.

Μ' άλλους λόγους δηλονότι
ξάπλωσε, συμπατριώτη,
μὲς' στὸν καφενὲ καὶ ζύσου.

Καὶ συλλήβδην καὶ συντόμως
ἐταν βλέπης πῶς ὁ Νόμος
εἶναι τιμωρὸς ἐξίσου.

Τότε μόνον συντίζει:
καθεὸς τὴν φιλαυτίαν,
κι' εὐνομοῦσαν καταρτίζει
κατὰ πάντα Πολιτείαν.

Ἐπὶ τὸν Νόμον παποιθὸς πῆγαίνα' στὸ σπητάκι σου,
κι' ἂν ἄρχων εἶσαι Τραπεζῶν,
μὰ κομπορρήμιον κι' ἀλαζῶν
ἔμπροστὰ' στὸν Μουστακῶπουλο μὴ στρίβης τὸ μουστάκι
[σου.

Ἐσὼν καμπόσους ἔταπεινὰ
μὴν προσκυνῆς τὸν Μαμμωνᾶ,
πρὶν, κάρᾳ ψωραλέᾳ,
χωρὶς νὰ ξέρῃς τὸ γιατὶ
σὲ σταίλουν στὸν Ἄνακριτὴ
καὶ' στὸν Εἰσαγγελέα.

Συγχώρει: πάντας τοῦ λοιποῦ,
καὶ τοὺς δουλεύοντας λυποῦ,
μὰ καὶ τοὺς ἀφεντάδες.

Κι' ἀπόφυγε μὲ πανικὸν
τμημάτων Ἀστυνομικῶν
τοὺς μουσαφιρ-δντάδες.

Νῆψε πάντα καὶ σωφρόνει,
κι' εἶναι κουνενὸς μεγάλου
ἐποιοῦ τὴν ἀρίθα στρώνας
προπετώε, ὑπερφιᾶλωε.

Περικλέτο μου σκηνίτη,
χειλὴ φλύαρα καὶ λάλα
κλείσε τα καὶ βούλωστα.

Καὶ σὲ τοῦτον τὸν Πλανήτη
τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα
φασκελοκουκούλωστα.

Ταξείδωα Πρωθυπουργικὰ σπουδαίως διπλωματικὰ.

Σὺ πουλί μου, ποῦ σὲ μέρη
ταξιδεύεις μακρυνά,
τὸν δικὸ μας τὸν Λευτέρη
μὴν τὸν εἶδες πουθενά;

Ναί, τὸν εἶδα νὰ διαβαίνῃ
κι' ἀπὸ Ρώμῃ κι' ἀπὸ Βιέννῃ,

ναί, τὸν εἶδα' στὸ Λονδίνο
κι' ἔπειτα' στὸ Βερολίνο,
καὶ ξανὰ μὲς' στὰ Παρίσια.

Τί δὲν τοῦκαναν' στὰ ξένα!...
τοιρμιόνιας δλοένα,
μὰ κι' ἐγκόμια περισσία.

Σούρτα φέρτ' ἀπάνω κάτω
σὲ καθένα Κονσολάτο,
σὲ καθένα διπλωμάτη.

Τὸν ἀνάμωσα ποῦ λὲς
ὄτῃς Εὐρόπῃς τῆς Αὔστριας
καὶ σὲ κάθε τῆς Παλάτι

Ναί, τὸν εἶδα τὸν Λευτέρη,
τὸν Μινίστρον τὸ ζεφτερί,
κι' ἀπ' ἔδω κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
φαγοπότῃ νύκτα μέρα.

Κορωνάτοι, Μεγιστάνες, κι' ὄλαις ἢ Καγκελαρίαις
ἄνοιγαν γι' αὐτὸν σαμπάνιας καὶ παληαῖς κουμαντα-
ρίαις,
καὶ δὲν ἔπαυαν' στὸ στόμα νὰ τὸν βλέπουν ἀνὰ χαζοί...
μόνον ὁ Μαρκαντανάκης ποῦ δὲν ἦτανε μαζὶ.

Τί περίφημα τραπέζια, τί σεβίτοια καὶ τί πιάτα,
καὶ προπόσεις καὶ ὑποσχέσεις πῶς θὰ βασιλεύσ' εἰρήνῃ,
κι' ἐγὼ θά'ρχωμ' ἔδω πέρα μὲ χαρμόσυνα μαντάτα
νὰ σὰς λέω μὲ ποιοὺς τρώει καὶ τί τρώει καὶ τί πίνει.

Ναί, τὸν εἶδα τὸν Λευτέρη, κι' ἔγιναν γι' αὐτὸν θυσία
Ἄγγλογάλλοι, Γερμανοὶ, καὶ Μαγάροι καὶ Μαρκέζοι,
κι' ἂν θὰ πάῃ λίγαις μέραις καὶ' στὸ Τσάρο τὴν Ρωσσία
θᾶλθω νὰ σὰς πῶ κι' ἐκεῖ πόσο τοῦκαναν τραπέζι.

Καθὼρ τὸν λὲν' στὴ Ρώμῃ,
Βίσμαρκ' στὸ Βερολίνο,
καὶ Πιτ μὲς' στὸ Λονδίνο.

Καὶ τί θὰ ποῦν ἀκόμη
γιὰ τοῦτον τὸν Λευτέρη
ποῖς τάχατε τὸ ξέρει.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίας,
μ' άλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ γνωστοῦ Νικολαῖβου, τοῦ Κλεάνθους δηλονότι,
ὅπου μένει μὲς' στὴ Βιέννα κι' εἶναι μία πένα πρώτη,
περὶ τῶν Βαλκανικῶν περιλάλητον βιβλίον
πλοῦτον ἀληθοῦς σπουδῆς καὶ μελέτης περικλιετον.

Βγῆκε τῶρ Ἀνθολογία σ' ἕνα τόμον ζηλευτὸν
μὲ πολεμικὰ τραγοῦδια διαφόρων ποιητῶν,
Ἀχιλλεὺς ὁ Καραβίας, ἐν τοῖς μάλα πατριώτης,
ποιητὴς αὐτῆς κι' ἐκδότης.